

Lão Già và Cô Ca Sĩ

An

Sáng đến quán cà phê quen theo lời hẹn của người bạn. Nó chưa đến. Bên trái quán các bàn đều có khách ngồi, có lẽ bên đó gần máy lạnh. Bên phải có ba bàn trống, chọn bàn giữa gọi ly trà Lipton nhiều chanh như mọi khi. Định nhồi tẩu thuốc đầu ngày chưa kịp đốt lửa thì có ba cậu thanh niên vào ngồi bàn bên cạnh. Vừa đặt đít xuống ghế thẳng tóc nhuộm vàng hoe vừa tiếp tục nói điện thoại, nghe giọng miền ngoài oang oang:

- Địt mẹ, bố bảo là mười ba tỉ đéo bớt, được thì chơi, không thì chấm dứt tại đây nhé. Thế nhé!!!

Bỏ điện thoại xuống bàn, hấn rút điếu thuốc, bật lửa, nhả một vũng khói trắng. Thẳng bên cạnh, mặt trắng như diển viên tuồng, đôi lông mày kéo cong như vế, ẹo ọt:

- Được giá thì cho lên đường đi, kẻo nài làm đéo gì, mua con dưới Láng Hạ đẹp như mơ mười chín tỉ ở cho nó mát, lâu lâu mời cậu về hầu một bữa hoành tráng.

Thằng thứ ba hếch mặt lên, nói như gằm gừ trong cổ họng:

- Về dưới Láng Hạ ấy làm đéch gì cho xa, vào đây qua Phú Mỹ Hưng làm con biệt thự, đang xuống giá ào ào kia kìa, chỉ cần hai năm tỉ.

Nghe tiền tỉ từ mấy khuôn mặt trai không ra trai, gái không ra gái bỗng dưng tôi mất hứng, chẳng hút thuốc nữa, dù đang thềm một cối thuốc đầu ngày. Chẳng biết chúng đang làm trò khoe sang giàu hay là chúng giàu thật, nhưng nghe vẫn chói tai. À! Mà thật lạ, sao ngoài ấy người ta hay nói tiền tỉ với xe hơi, với biệt thự ở nơi chốn đông người thế nhỉ? Cái kiểu ấy không hợp với tạng dân trong này, ở đây người ta thường dấu biệt cái vẻ giàu sang, hoà mình cùng với mọi người, ngoại trừ mấy thằng khoe khoang để lừa đảo.

Bực cả mình, tự nhiên có cảm giác ngày này chẳng làm được cái quái gì. Thằng bạn hẹn vẫn chưa thấy tăm hơi. Bấm số gọi lần nữa, lần này chuông không reo mà toàn nghe ò ò e. Mẹ! Cái thằng này, hẹn cho đã rồi tắt máy là sao. Lại bực. Khuấy ly nước, định uống một ngụm rồi đi. Không chịu được mấy chàng bàn bên, không chịu được cảnh ngồi chờ người không biết có đến không mà cũng chẳng có tin tức gì. Ngoài trời lát phát mưa, tự hỏi trong cốc xe có áo mưa không, tằn ngần nên chưa đứng dậy. Đúng lúc đó, cửa mở.

Hai người khách vừa bước vào. Đó là một ông lão khoảng bảy mươi nhưng xem còn tráng kiện lắm. Người cao ráo, tóc dài bạc trắng cột đuôi ngựa với bộ râu rậm cũng bạc trắng trên môi. Hình như cả quán đều đồng loạt ngược nhìn và cũng hình như mọi người đều nhận ra cô gái đang nắm tay lão già. Nhìn qua ai cũng hiểu họ là đôi tình nhân. Đó là cô ca sĩ đang nổi như cồn, đang làm mưa làm gió trên sân khấu âm nhạc của cả nước. Cô này không những có giọng hát rất hay, ru hồn người mà lại có một nhan sắc trời cho hiếm có. Một khuôn mặt đẹp, nền nã, quý phái và cũng rất trí thức. Gần ba năm nổi tiếng, cô chưa bị một vụ scandal nào, báo chỉ khen, người người ái mộ. Cô chọn loại nhạc tiền chiến và những nhạc sĩ lớn của âm nhạc Việt để thể hiện với giọng hát tuyệt vời. Cô cũng có một thân hình đẹp, không khiêu khích nhưng gợi cảm, một sự gợi cảm rất thanh lịch đầy nữ tính. Mang chiếc váy trắng và xách tay giản dị nhìn như đối nghịch với chiếc áo ca rô nhiều màu mỡ banh cả hai hàng nút ngực trông rất ba gai của lão già.



Bên lão, cô như cánh chim thanh thoát đậu vào thân cây xù xì nhưng vững chãi. Đôi khi trong cuộc đời, có những cái nhiều khi tưởng đối lập nhau nhưng đặt cạnh nhau lại thấy hoà hợp một cách kỳ lạ. Đó là sự bổ sung để làm thành bức tranh hoàn chỉnh. Hai người chọn chiếc bàn còn lại cạnh tôi, tôi lại có điều kiện để quan sát lão già. Một khuôn mặt không đẹp, nhưng rất đàn ông. Đôi chân mày rậm, lóm đóm bạc trên đôi mắt sáng bên những vết chân chim, vàng trán rộng thấp thoáng mấy nếp nhăn, tai to, dày với giải tai rất đẹp, tất cả nằm sau cặp kính trắng lớn gọng đôi môi khiến lão vừa có chút trí thức lẫn một chút du côn. Phải công nhận lão có hàm râu khá đẹp, dày, bạc đều chạy trên đôi môi đầy đặn hơi thâm của người nghiện thuốc lá. Lão gọi cà phê đen, cô gái gọi ly cà phê sữa.

Lão rút gói thuốc từ túi áo, rút điếu thuốc gắn lên môi, bật hộp quẹt đốt, tất cả đều được tiến hành rất điệu đà như đang diễn. Tôi cũng là thằng nghiện thuốc và tôi cho rằng hình ảnh đẹp nhất của cánh đàn ông là hình ảnh người đàn ông nghiêng đầu, tóc bồm dưới gió, đốt điếu thuốc, khói nhẹ nhàng bay lên. Đó là một cảnh đẹp và vô cùng lãng mạn đầy nam tính.

Có tiếng huýt gió ở bàn bên, tôi quay lại thấy ba chàng thanh niên nhìn chòng chọc vào lão già và cô ca sĩ. Sau tiếng huýt, thằng tóc vàng nói vừa cho ba bàn cùng nghe:

- Địt mẹ, con ca sĩ này kiếm đâu thằng già nhìn chông chênh đéo chịu được, như hoa nhài cắm bãi cứt trâu. Cả ba thằng cười hô hố, phun khói mờ mịt, không biết chúng hút thuốc gì mà mùi khét lẹt như nhựa cháy.

Cô gái có vẻ hơi khó chịu, nhìn đám thanh niên với ánh mắt như trách móc nhẹ nhàng, ánh mắt lão già hơi đanh lại, nhưng giãn ra ngay. Bực mình, tôi đốt cối thuốc, khói bay lên, mùi Jubilee lan ra nhẹ nhẹ. Không gát thơm, thoảng chút mùi rượu, nhưng quyến rũ và thấy lòng mình cũng dịu lại trước trò khá ố của đám thanh niên. Lão già nhìn tôi, gật nhẹ đầu và nhoèn miệng cười, trời ơi, có ai nghĩ được một nụ cười như trẻ thơ trên khuôn mặt phong trần của người ấy. Nụ cười của kẻ đạt đạo, thấy tất cả là vô thường. Nụ cười khiến người đối diện cảm thấy ấm lòng và tin cậy.

Ở bàn bên, ba thanh niên chụm đầu lại, nói với nhau khe khẽ như đang âm mưu chuyện gì. Thế rồi, thằng tóc vàng khệnh khạng bước qua bàn lão già, hai thằng kia lật đật đi theo. Hấn chống nạnh, hắt hàm:

- Bố già, tôi muốn nói chuyện với bố. Bố già rồi, không vào viện dưỡng lão hay ở nhà cho con cháu chăm nom, lại đèo bồng chơi trống bỏi, trâu già gặm cỏ non. Để dành cho đám trẻ đi, bố có còn gì đâu mà tranh với trẻ.

Lão già cười, nụ cười hiền mà quyến rũ không chịu nổi, lão đưa tay:

- Chào chàng trai, có gì thì cứ ngồi xuống đây, ta cùng nói chuyện.

Cô gái có vẻ lo lắng, ngược nhìn ba gã thanh niên rồi nhìn lão già, lão xoa đầu, nhìn như trấn an cô gái, ánh mắt hiền dịu như người cha đang nhìn con gái rượu của mình. Lão chìa tay bắt, thằng tóc vàng miễn cưỡng bắt tay, hai bàn tay vừa nắm, mặt hắn nhăn nhó rút ngay tay về, lão bắt tay thằng lại cái, nó suýt xoa:

- Quỷ sứ! Bóp gì đau thế!

Thằng còn lại thấy vậy, lảng đi, dấu tay sau lưng.

Cả ba ngồi trước mặt hai người, dáng thủ thế. Lão già nhìn từng thằng, rồi ánh mắt đậu lại nơi thằng tóc vàng, có vẻ là đầu đảng.

- Các cậu có biết phụ nữ người ta yêu người đàn ông cái gì không? Trước tiên là trí tuệ, mà trí tuệ là thứ không thể khoe ra như vàng bạc, châu báu được. Nó biểu hiện ở cách ứng xử, ở ngôn ngữ trao đổi, ở cách suy nghĩ và lối sống. Có trí tuệ để hiểu mình là ai và hiểu đời là gì? Các cậu lại chưa trang bị cho mình thứ đó.

Thằng tóc vàng hậm hực:

- Lão cho rằng chúng tôi là lũ vô học chứ gì? Địt mẹ, lão là ai mà tinh tướng thế?

- Đừng nóng, anh bạn trẻ. Điều thứ hai mà người phụ nữ yêu kính ở người đàn ông là bản lĩnh, đó là sự tự tin, là người làm chủ được mọi hoàn cảnh. Người phụ nữ tin rằng đến với người như thế, họ sẽ được chở che, sẽ giải quyết được mọi tình thế khó khăn trong cuộc sống, họ sẽ không bao giờ run sợ trước cuộc đời khi ở bên cạnh người như vậy. Các cậu chỉ là những đứa trẻ con mới lớn, yếu đuối, sống nhờ thế lực, tiền bạc của cha mẹ mà cứ tưởng mình là anh hùng. Hãy nhìn lại mình xem, các cậu giống y như lũ giò bọ ký sinh trên đồng thịt thối mà thôi.

Thằng tóc vàng chồm tới, định đánh lão già, hai thằng kia đứng dậy, sừng cò. Lão già không nói nữa, chộp chiếc ly đựng nước trà. Cả quán dáo dác, chờ một cuộc tranh hùng. Mấy cô bé phục vụ lo lắng, sợ xanh mặt. Từ nắm tay lão già, những giọt máu đỏ rơi nhanh xuống mặt bàn loang ra. Cô gái nhìn lão già lo âu, tay níu vào vai lão. Lão già mở nắm tay, chiếc ly đã vỡ vụn từng mảnh nhỏ, rớt lá tả xuống bàn, tay lão đầy máu đỏ.

Ba thằng thanh niên mặt xanh như đất nhái, tự nhủ chắc lão này võ công thâm hậu. Chúng bắt đầu lo. Lão từ tốn bảo:

- Phụ nữ yêu đàn ông bởi đàn ông là phái mạnh, sẽ che chở cho họ suốt một đời. Bởi thế, đàn ông còn phải cần có sức mạnh, cái đấy các cậu cũng không có nốt. Thế thì người phụ nữ nào đến với các cậu, sẽ không vì tình yêu mà vì sự thỏa mãn. Các cậu mang cho họ tiền bạc, nhà cửa. Cái đó không phải là tình yêu. Bởi sẽ có người cho họ nhiều tiền hơn, nhà to xe đẹp hơn và họ sẽ đá các cậu như đá một miếng giẻ rách.

Lão quay lại, vuốt tóc cô gái, cô gái nhìn lên, ánh mắt đầy yêu thương pha chút tự hào. Cả ba thằng thanh niên đứng sừng sờ. Cô gái lấy từ trong túi xách chiếc khăn trắng, băng tay cho lão, chiếc khăn lốm đốm máu. Lão quay sang cô phục vụ:

- Con tính tiền cho chú nhé, tính luôn tiền cái ly chú vừa bóp nát.

Rồi cả hai rời quán, khi đi ngang qua tôi, lão đưa cánh tay băng trắng vẫy chào tôi, lúc này tôi mới để ý thấy dáng đi của lão hơi khập khiễng. Chắc là lão bị bệnh gout.

Thế là tưởng buổi sáng nay gặp toàn chuyện khó chịu, ai dè lại được chứng kiến một câu chuyện hay.